

§ 5. 1. Pracę spadkobiercy w gospodarstwie rolnym należącym do spadku uważa się za nie przerwana, jeżeli spadkobierca zamieszkiwał w tym gospodarstwie oraz wykonywał w nim stale niezbędne prace, a nie był zatrudniony gdzie indziej na podstawie umowy o pracę lub mianowania.

2. Nie zalicza się jednak do przerwy w pracy w spadkowym gospodarstwie rolnym:

- 1) czasu poświęconego na wykonywanie:
 - a) funkcji w organach państwowych, spółdzielczych i społecznych, do których spadkobierca został powołany w drodze wyborów,
 - b) pracy sezonowej w innych gospodarstwach rolnych lub leśnych (sprzet plonów, wykopki, zwózka drewna itp.) i w przedsiębiorstwach świadczących usługi dla rolnictwa, a w szczególności w przedsiębiorstwach wodnych melioracji oraz w przedsiębiorstwach przetwórstwa produktów rolnych,
 - c) pracy prowadzonej we własnym zakładzie rzemieślniczym w zakresie usług dla ludności zamieszkałej w tej samej miejscowości bez szkody dla należytego zagospodarowania spadkowego gospodarstwa rolnego oraz
- 2) przerwy wynikłej z przyczyn niezależnych od spadkobiercy, a w szczególności z powodu odbywania obowiązkowej służby wojskowej lub z powodu choroby.

§ 6. Spadkobierców uważa się za trwale niezdolnych do pracy, jeżeli są inwalidami I lub II grupy w rozumieniu przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin. Ustalenie inwalidztwa odbywa się w trybie określonym w tychże przepisach.

§ 7. 1. Spłaty spadkowe na rzecz spadkobierców, którzy w chwili otwarcia spadku byli małoletnimi albo uczniami pobierającymi naukę zawodu lub uczęszczającymi do szkół średnich, albo studentami szkół wyższych, podlegają uregulowaniu w ratach miesięcznych nie przekraczających:

- 1) 450 zł, gdy chodzi o małoletnich albo uczniów pobierających naukę zawodu lub uczęszczających do szkół średnich,
- 2) 550 zł, gdy chodzi o studentów szkół wyższych.

2. Uczniom i studentom określonym w ust. 1, którzy pobierają naukę w szkołach dla pracujących lub odbywają studia dla pracujących, spłaty spadkowe po osiągnięciu przez nich pełnoletności nie przysługują.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

209

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 6 sierpnia 1963 r.

w sprawie poboru w formie ryczałtu podatku gruntowego od podatników podatku gruntowego osiągających przychody z niektórych działów specjalnych.

Na podstawie art. 10, 11 i 12 ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300, z 1961 r. Nr 33, poz. 166 i z 1962 r. Nr 66, poz. 327) oraz art. 5 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. Podatnicy podatku gruntowego, którzy osiągają przychody ze sprzedaży jednostkom budżetowym i jednostkom gospodarki społecznej lub z prawa eksploatacji przez te jednostki piasku, żwiru, kamieni, gliny, glinki itp. minerałów jako działów specjalnych z gruntów wchodzących w skład gospodarstwa rolnego, obowiązani są do uiszczania od tych przychodów podatku gruntowego w formie ryczałtu.

§ 2. Zryczałtowany podatek gruntowy wynosi 15% sumy każdorazowo wypłaconej podatnikowi z tytułu lub na poczet przychodów określonych w § 1.

§ 3. 1. Do obliczania i poboru zryczałtowanego podatku gruntowego obowiązane są — jako płatnicy — jednostki wymienione w § 1 przy każdorazowej wypłacie z tytułu lub na poczet tych przychodów.

2. Pobrane kwoty zryczałtowanego podatku gruntowego płatnicy obowiązani są wpłacać do Narodowego Banku Polskiego na rachunek organu finansowego prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej lub rady narodowej osiedla, właściwego miejscowo dla wymiaru podatku gruntowego od gospodarstwa rolnego podatnika. W po-

wiatach, w których biura gromadzkich rad narodowych są właściwe w sprawach wymiaru podatku gruntowego, pobrane od podatników kwoty zryczałtowanego podatku gruntowego płatnicy obowiązani są wpłacać również do Narodowego Banku Polskiego na rachunek organu finansowego prezydium rad narodowych tych powiatów. Pobrane kwoty zryczałtowanego podatku gruntowego należy wpłacać w następujących terminach: kwoty pobrane w czasie od 1 do 15 każdego miesiąca — do dnia 20 danego miesiąca, pobrane w czasie od 16 do końca miesiąca — do dnia 5 miesiąca następnego.

3. Płatnicy obowiązani są do prowadzenia ewidencji pobranych kwot zryczałtowanego podatku gruntowego oraz do składania organowi finansowemu prezydium rady narodowej (ust. 2) przy wpłacie tych kwot — wykazów, wymieniacz w nich osobę podatnika, jego adres oraz wysokość pobranego podatku i podstawę jego obliczenia.

§ 4. Wpłacanie zryczałtowanego podatku gruntowego na podstawie niniejszego rozporządzenia nie zwalnia podatników podatku gruntowego od obowiązku podatkowego w podatku gruntowym od przychodów określonych w § 1, osiąganych od jednostek gospodarki nie społecznej.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1963 r. i stosuje się do przychodów osiąganych od tego dnia.

Minister Finansów: w z. J. Trendola